

"মৰমৰ সন্তানসকল – চৈতন্য (চেতন) অৱস্থাত থাকি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, শূন্য অৱস্থালৈ গুচি যোৱা অথবা টোপনি যোৱা – এয়া কোনো যোগ নহয়"

প্ৰশ্ন: তোমালোকক চকু বন্ধ কৰি বহিবলৈ কিয় বাধা দিয়া হয়?

উত্তৰ: যদি তোমালোকে চকু বন্ধ কৰি বহা তেন্তে দোকানৰ সকলো বস্তু চোৰে চুৰি কৰি লৈ যাব। মায়া চোৰে বুদ্ধিত একোৱেই ধাৰণা হ'বলৈ নিদিব। চকু বন্ধ কৰি যোগত বহিলে তেতিয়া টোপনি আহি যাব। একো গমেই নাপাবা সেইবাবে চকু মেলি বহিব লাগে। কাম-কাজ কৰি বুদ্ধিৰে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এই ক্ষেত্ৰত হঠযোগৰ কথা নাই।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই সন্তানসকলক কয়, এৱোঁ (ব্ৰহ্মা) সন্তান নহয় জানো। দেহধাৰী সকলোৱে সন্তান। সেয়েহে আত্মিক পিতাই আত্মাসকলক কয়, আত্মাই হৈছে মুখ্য। এয়াতো ভালদৰে বুজা। ইয়াত যেতিয়া সন্মুখত বহা তেতিয়া এনেকুৱা নহয় শৰীৰৰ পৰা উপৰাম হৈ লুপ্ত হৈ যাব লাগে। শৰীৰৰ পৰা উপৰাম হৈ লুপ্ত হৈ যোৱা, এয়া কোনো স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰ অৱস্থা নহয়। ইয়াত সজাগ হৈ বহিব লাগে। চলোঁতে-ফুৰোঁতে, উঠোঁতে-বহোঁতে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাই এনেকৈ নকয় যে ইয়াত বহি বেছ'চ হৈ যোৱা। এনেকৈ বহতে বহি বহি লুপ্ত হৈ যায়। তোমালোকেতো সজাগ হৈ বহিব লাগে আকৌ পবিত্ৰও হ'ব লাগে। পবিত্ৰতা অবিহনে ধাৰণা নহ'ব, কাৰোৰে কল্যাণ কৰিব নোৱাৰিবা, কাকো ক'ব নোৱাৰিবা। নিজে পবিত্ৰ হৈ নাথাকে আৰু আনক কয়, সেয়াতো পণ্ডিত হৈ গ'ল। নিজকে বৰ সিয়ান বুলিও ভাবিব নালাগে নহ'লে পাছত সেয়াই বিবেক দংশন কৰি থাকিব। এনেকৈ নাভাবিবা যে আমি শূন্যলৈ গুচি যাওঁ। চকু বন্ধ হৈ যায়, এয়া কোনো স্মৃতিৰ অৱস্থা নহয়, এই ক্ষেত্ৰত চৈতন্য অৱস্থাত থাকি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। টোপনি যোৱা এয়া কোনো স্মৰণ কৰা নহয়। সন্তানসকলক বহুত পইন্ট বুজোৱা হয়। শাস্ত্ৰত দেখুওৱা হৈছে – চেতনাৰ সপ্তম অৱস্থাত গুচি যায়, তেওঁলোকৰ জগতৰ খবৰেই নাথাকে। তোমালোকৰতো জগতৰ খবৰ আছে নহয় জানো। এয়া ছিঃ ছিঃ সৃষ্টি। পিতাক কোনেও নাজানে। যদি পিতাক জানে তেনেহ'লে সৃষ্টি চক্ৰকো জানি যাব। পিতাই শূন্য – এই সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। মনুষ্যই পুনৰ্জন্ম কেনেকৈ লয়। সত্যযুগত আয়ুস দীঘলীয়া হৈ গ'লেও কুংসিত হৈ নাযায়...। তোমালোককতো পিতাই কয় – গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি সজাগ হৈ থাকা। শূন্য অৱস্থালৈ গুচি যোৱা, এয়া কোনো অৱস্থা নহয়। পেছাগত কাম-কাজ আদিও কৰিব লাগে, গৃহস্থ ব্যৱহাৰো চম্ভালিব লাগে। শূন্যলৈ যাব নালাগে। কাম-কাজ কৰি বুদ্ধিৰে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। কাম নিশ্চয় কৰিবা, চকু মেলিয়ে নকৰিবা জানো। পেছাগত কাম আদি সকলো কৰি যোৱা। বুদ্ধিযোগ পিতাৰ লগত থাকিব লাগে। এই ক্ষেত্ৰত গাফিলতি কৰিব নালাগে। পেছাগত কাম-কাজ আদি সকলো কৰি থাকা। বুদ্ধিযোগ যেন পিতাৰ সৈতে থাকে। এই ক্ষেত্ৰত গাফিলতি কৰিব নালাগে। দোকানত বহি থাকোতে চকু বন্ধ হৈ গ'লে তেতিয়া কিবা বস্তু উঠাই লৈ গ'লে গমেই নাপাবা। এয়া কোনো অৱস্থা নহয়। আমি দেহৰ পৰা উপৰাম হৈ যাওঁ, এয়া সকলো হঠযোগীসকলৰ কথা। তন্ত্ৰ-মন্ত্ৰ কৰোঁতাসকলে কৰে। পিতাইতো ভালদৰে বুজায়, এই ক্ষেত্ৰত চকু বন্ধ কৰিব নালাগে।

পিতাই কয় – মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়সকলক যিসকলক তোমালোকে মনত পেলাই থাকা সেই সকলো পাহৰি যোৱা। এজন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। স্মৃতিৰ যাত্ৰা অবিহনে পাপ খণ্ডন নহয়। ভোগ লৈ যায়, সূক্ষ্মবতনত লুপ্ত (চেতনাহীন) হৈ যায়। ইয়াৰ দ্বাৰা কি হয়? যিমান সময় তাত থাকা বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰা। নতুবা বাবাৰ বাণীও শুনিব নোৱাৰা। সেয়েহে লোকচান হৈ যায়। কিন্তু এয়া নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে সেইবাবে যায়। পুনৰ আহি মুৰলী শনে সেইবাবে বাবাই কয় – যোৱা, তৎক্ষণাত আহা, বহি নাযাবা। খেল-ধেমালি কৰাটো বাবাই বন্ধ কৰি দিছে। এয়াও ঘূৰি ফুৰা, বিলাপ কৰাই নহ'ল জানো। ভক্তি মার্গত কন্দা-কটা বহুত হয় কিয়নো অন্ধকাৰ মার্গ নহয় জানো। মীৰাই ধ্যানত বৈকুণ্ঠলৈ গুচি গৈছিল। সেয়া জানো যোগ বা পঢ়া আছিল। তাৰ দ্বাৰা জানো সংগতি পালে? স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ লায়ক হ'ল? জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ খণ্ডন হ'ল? একেবাৰে নহয়। জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ পিতাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰাহে খণ্ডন হয়। বাকী সাক্ষাৎকাৰ আদিৰ পৰা কোনো লাভ নহয়। এয়াতো হৈছে কেৱল ভক্তি। স্মৃতিও নাই, জ্ঞানো নাই। ভক্তি মার্গত এয়া শিকাওঁতা কোনো নাই সেয়েহে সংগতিও নাপায়। যিমানে সাক্ষাৎকাৰ নহওঁক, আৰম্ভণিতেতো কন্যাসকল নিজে নিজে গুচি গৈছিল। মন্মা-বাবা যোৱা নাছিল। এয়াতো আৰম্ভণিতে বাবাৰ (ব্ৰহ্মাৰ) কেৱল স্থাপনা আৰু বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল।

পিছলৈতো একো হোৱা নাছিল। মই কাকোৱে নপঠাওঁ। অৱশ্যে হয়, বহুৱাই লৈ কৈ দিওঁ বাবা এওঁৰ ৰছী (বুদ্ধিযোগ) টানি লোৱা। সেয়াও নাটকত থাকিলেতো ৰছী টানিবই, নহ'লে নাটানে। সাক্ষাৎকাৰতো চেষ্টা হয়। যেনেকৈ আৰম্ভণিতে বহুত সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল, পিছলৈও বহু সাক্ষাৎকাৰ হ'ব, মিৰুৱা মৌত মলুকা চিকাৰ... (চিকাৰৰ মৃত্যু, চিকাৰৰ বাবে দুখ কিন্তু চিকাৰীৰ বাবে সুখ) ইমান অনেক মনুষ্য আছে, সেই সকলোৱে শৰীৰ এৰি দিব। শৰীৰৰ সৈতে কোনেও সত্যযুগলৈ বা শান্তিধামলৈ নাযায়। কিমান অনেক মনুষ্য আছে, সকলোৱে বিনাশ প্ৰাপ্ত কৰিব। বাকী এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। তোমালোক কন্যাসকলে গাঁৱে-গাঁৱে গৈ কিমান সেৱা কৰা। এনেকৈ কোৱা যে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। সন্ন্যাসীসকলেতো ৰাজযোগ শিকাব নোৱাৰে। পিতা অবিহনে ৰাজযোগ কোনে শিকাব? তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই এতিয়া ৰাজযোগ শিকাই আছে। পাছত ৰাজ্য পাই যোৱা। তোমালোক অপাৰ সুখত থাকা। তাততো আকৌ স্মৰণ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। অকণমানো দুখ নাথাকে। আয়ুসো বেছি, কায়াও (শৰীৰো) নিৰোগী হয়। ইয়াত কিমান দুখ। এনেকুৱাতো নহয় পিতাই দুখৰ কাৰণে খেল ৰচনা কৰিছে। এয়াতো সুখ-দুখ, হৰা-জিকাৰ আদি অনাদি খেল। এই সকলো কথা সন্ন্যাসীসকলে নাজানে তেন্তে কেনেকৈ বুজাব পাৰিব। তেওঁলোকতো ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ আদি পঢ়োতা হয়। তোমালোকক কোৱা হয় – নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। সেই সন্ন্যাসীসকলে আকৌ আত্মা বুলি ভাবি ব্ৰহ্মক স্মৰণ কৰে। ব্ৰহ্মক পৰমাত্মা বুলি ভাবে, তেওঁলোক হৈছে ব্ৰহ্ম জ্ঞানী। প্ৰকৃততে ব্ৰহ্ম হৈছে থকা স্থান। য'ত তোমালোক আত্মাসকল থকা তেওঁলোকে আকৌ কয় – আমি তাত লীন হৈ যাম। তেওঁলোকৰ গোটেই জ্ঞানেই ওলোটো হয়। ইয়াতেতো বেহদৰ পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়ুৱায়। তেওঁলোকে কয় – ভগৱান 40 হাজাৰ বছৰ পাছত আহিব, ইয়াকে কোৱা হয় অজ্ঞান অন্ধকাৰ। পিতাই কয় – নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা আৰু পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশ কৰাওঁতাতো মই হওঁ। মই স্থাপনা কৰি আছো, বিনাশো সন্মুখত হাজিৰ। এতিয়া সোনকাল কৰা। পবিত্ৰ হোৱা তেতিয়াহে পবিত্ৰ সৃষ্টিলৈ যাব। এয়াতো পুৰণি তমোপ্ৰধান সৃষ্টি। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্যতো নাই। তেওঁলোকৰ ৰাজ্য নতুন সৃষ্টিত আছিল, এতিয়া নাই। এওঁলোকে পুনৰ্জন্ম লৈ আহিছে। শাস্ত্ৰততো কি কি লিখি দিছে। কৃষ্ণক অৰ্জুনৰ ঘোঁৰা গাড়ীত বহি থকা দেখুৱাইছে। এনেকুৱা নহয় যে অৰ্জুনৰ ভিতৰত কৃষ্ণ বহি আছে। কৃষ্ণতো দেহধাৰী আছিল নহয় জানো, এয়া কোনো যুদ্ধ আদিৰ কথা নহয়। তেওঁলোকেতো পাণ্ডৱ আৰু কৌৰৱৰ সৈন্য বেলেগ বেলেগ কৰি দিছে। ইয়াতেতো তেনেকুৱা কথা নহয়। এয়া ভক্তি মাৰ্গৰ অসংখ্য শাস্ত্ৰ। সত্যযুগত এয়া নাথাকে। তাততো জ্ঞানৰ প্ৰালম্ব ৰাজধানী থাকে। তাত সুখেই সুখ। পিতাই নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰে তেন্তে নতুন সৃষ্টিত নিশ্চয় সুখেই নহ'ব জানো। পিতাই জানো কেতিয়াবা পুৰণি ঘৰ সজায়! পিতাইতো নতুন ঘৰ সজায়, সেইখন সৃষ্টিকে সতোপ্ৰধান সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। এতিয়াতো সকলোৱে তমোপ্ৰধান অপবিত্ৰ, পৰৰ ৰাৱণ ৰাজ্যত বহি আছে।

ৰামতো শিৱবাবাক কোৱা হয়, ৰাম-ৰাম বুলি কৈ ৰাম নামৰ দান দিয়ে। এতিয়া ক'ত ৰাম, ক'ত শিৱবাবা। এতিয়া শিৱবাবাই তোমালোক সন্তানসকলক কয় – মামেকম স্মৰণ কৰা। য'ৰ পৰা আহিছা ত'লৈ পুনৰ যাব লাগে, যেতিয়ালৈকে পিতাক স্মৰণ কৰি পবিত্ৰ নোহোৱা তেতিয়ালৈ উভতিও যাব নোৱাৰিব। তোমালোকৰ মাজতো কোনোবা বিৰলা (সংখ্যাত তাকৰ) আছে যিয়ে ভালদৰে পিতাক স্মৰণ কৰে। মুখেৰেতো কোৱাৰ কথা নহয়। ভক্তিত মুখেৰে ৰাম-ৰাম বুলি কয়। কোনোবাই নক'লে তেতিয়া ভাবিব এওঁ নাস্তিক। কিমান শব্দ কৰি গায়। বৃষ্ণ মিমানে ডাঙৰ হয়, সিমানে ভক্তিৰ সামগ্ৰী বেছি হৈ যায়। বীজ কিমান সৰু। তোমালোকৰ কোনো বস্তু নাই, কোনো শব্দ নাই। কেৱল কয় – নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক স্মৰণ কৰা। মুখেৰে ক'বও নালাগে। লৌকিক পিতাকো সন্তানসকলে বুদ্ধিৰে স্মৰণ কৰে। বহি লৈ বাবা-বাবা বুলি কৈ থাকে জানো। তোমালোকে এতিয়া জানা আত্মাসকলৰ পিতা কোন হয়। সকলো আত্মাতো ভাই ভাই হয়। আত্মাৰতো অন্য কোনো নাম নাই। বাকী শৰীৰৰ নাম সলনি হয়। আত্মাতো আত্মাই হয়। তেৱোঁ পৰম আত্মা। তেওঁৰ নাম হ'ল শিৱ। তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰ নাই। পিতাই কয় – যদি মোৰো নিজৰ শৰীৰ থাকিলেহঁতেন তেতিয়া পুনৰ্জন্মত আহিবলগীয়া হ'লহঁতেন। তোমালোকক আকৌ সংগতি কোনে দিব? ভক্তি মাৰ্গত মোক স্মৰণ কৰে। অনেক চিত্ৰ আছে। এতিয়া তোমালোক নৰকবাসীৰ পৰা স্বৰ্গবাসী হৈ নোযোৱা জানো। জন্মতো নৰকতে লৈছা। স্বৰ্গৰ বাবে মৰিব। ইয়ালৈ তোমালোক স্বৰ্গলৈ যাবৰ বাবেই আহিছা। যেনেকৈ কোনোবাই দলং আদি নিৰ্মাণ কৰিলে, তেতিয়া প্ৰথমে ফাউণ্ডেশ্যন চেৰিম'নি (আধাৰশিলা স্থাপন অনুষ্ঠান) উদযাপন কৰি লয় পাছত দলং নিৰ্মাণ কৰি থাকে। স্বৰ্গ স্থাপনাৰ উদযাটন (ফাউণ্ডেশ্যন চেৰিম'নি) পিতাই কৰিলে, এতিয়া প্ৰস্তুতি চলি থাকে। ঘৰ সজাবলৈ সময় লাগে জানো? চৰকাৰে কৰিব আহিলে তেতিয়াতো এমাহতে ঘৰ সাজু কৰি দিব। বিলাতততো সজাই থোৱা ঘৰ পোৱা যায়। স্বৰ্গততো বহুত বিশাল বুদ্ধি সতোপ্ৰধান হয়। বিজ্ঞানীসকলৰ বুদ্ধি বহুত তীক্ষ্ণ হয়। তৎক্ষণাৎ সজাই যাব, ঘৰবোৰ (দেৱাল আদি) অলংকাৰেৰে সজ্জিতো কৰি যাব। আজিকালি নকল বস্তুবোৰ চোৱা কিমান সোনকালে সজাই দিয়ে। সেয়াতো আকৌ আচলতকৈও বেছি চিকমিকায়। আৰু আজিকালি মেচিনেৰে তৎক্ষণাৎ সজাই লয়। তাত ঘৰ সজাবলৈ সময় নালাগে, চাফ-চিকুণ হওতে সময়

লাগে। এনেকুৱা নহয় যে সোণৰ দ্বাৰকা সাগৰৰ পৰা ওলাই আহিব। সেয়েহে পিতাই কয় – খোৱা-লোৱা কৰা, কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ’ব, আন কোনো উপায় নাই। জন্ম-জন্মান্তৰে এই গংগা স্নান আদি কৰি আহিছা কিন্তু কোনেও মুক্তি-জীৱনমুক্তিতো নাপায়। ইয়াতেতো পিতাই পবিত্ৰ হোৱাৰ যুক্তি (উপায়) শুনায়। পিতাই কয় – ময়েই পতিত-পাৱন। তোমালোকে মাতিছা – হে পতিত-পাৱন বাবা আহা, আহি আমাক পবিত্ৰ কৰি তোলা। নাটক সম্পূৰ্ণ হ’ল সেয়েহে সকলো ভাৱৰীয়া মঞ্চত উপস্থিত থকা উচিত। ৰচয়িতাও থকা উচিত। সকলোৱে থিয় হৈ যায় নহয় জানো। এয়াও এনেকুৱা। সকলো আত্মা আহি যাব পুনৰ উত্ততি যাব লাগিব। এতিয়া তোমালোক সাজু হোৱা নাই। কৰ্মাৰ্থীত অৱস্থাই হোৱা নাই তেন্তে বিনাশ কেনেকৈ হ’ব। পিতা আহেই তোমালোকক নতুন সৃষ্টিৰ বাবে পঢ়ুৱাবলৈ, তাত কাল নাথাকেই। তোমালোকে কালৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা। কোনে বিজয় মালা পিন্ধাব? কালৰো কালে। তেওঁ কিমানক লগত লৈ যায়! তোমালোক আনন্দেৰে যোৱা। এতিয়া পিতা আহিছে সকলোৰে দুখ দূৰ কৰিবলৈ সেইবাবে তেওঁৰ মহিমা গায়, গড় ফাদাৰ (ঈশ্বৰ পিতা) দুখৰ পৰা মুক্তি দিয়া। শান্তিধাম-সুখধামলৈ লৈ ব’লা। কিন্তু এয়াতো মনুষ্যই নাজানে যে এতিয়া পিতাই স্বৰ্গৰ ৰচনা কৰি আছে। তোমালোক স্বৰ্গলৈ যাবা তাত বৃক্ষ বহুত সৰু হ’ব পিছলৈ বৃদ্ধি হ’ব। এতিয়া আন সকলো ধৰ্ম আছে, সেই এটা ধৰ্ম নাই। নাম, ৰূপ, ৰাজ্য আদি সলনি হৈ যায়। প্ৰথমতে দ্বৈত মুকুট, পিছলৈ একক মুকুটধাৰী হৈ যায়। সোমনাথ মন্দিৰ সজায়, কিমান ধন আছিল। সকলোতকৈ ডাঙৰ মন্দিৰ এটা আছিল যাক লুটি লৈ গ’ল। পিতাই কয় – তোমালোক পদমাপদম ভাগ্যশালী হোৱা। খোজে প্ৰতি পিতাক স্মৰণ কৰি থকা তেতিয়া পদম একত্ৰিত (জমা) হ’ব। পিতাক স্মৰণ কৰিলে ইমান উপাৰ্জন হয়। তেন্তে আকৌ এনেকুৱা পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ তোমালোকে পাহৰা কিয়? যিমান পিতাক স্মৰণ কৰিবা, সেৱা কৰিবা সিমান উচ্চ পদ পাবা। ভাল-ভাল সন্তানসকলে আগবাঢ়ি গৈ থাকোতে বাগৰি পৰে (অৱনতি হয়)। মুখ ক’লা কৰিলে অৰ্জা উপাৰ্জন নোহোৱা হৈ যায়। বহুত মূল্যবান লটাৰি হেৰুৱাই পেলায়। অহুহা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) গৃহস্থ ব্যৱহাৰ চম্ভাল কৰি বুদ্ধিযোগ পিতাৰ লগত ৰাখিব লাগে। গাফিলতি কৰিব নালাগে। পবিত্ৰতাৰ ধাৰণাৰ দ্বাৰা নিজৰ আৰু সকলোৰে কল্যাণ কৰিব লাগে।

(2) স্মৃতিৰ যাত্ৰা আৰু অধ্যয়নতে উপাৰ্জন হয়, ধ্যান, সাক্ষাৎকাৰ এয়াতো হৈছে ঘূৰি ফুৰা সেইবাবে তাৰ পৰা কোনো লাভ নাই। যিমান পাৰা সজাগ হৈ পিতাক স্মৰণ কৰি নিজৰ বিকৰ্ম বিনাশ কৰিব লাগে।

বৰদান: পিতাৰ পৰা শক্তি লৈ সকলো পৰিস্থিতিক সমাধান কৰোঁতা সাক্ষী দৃষ্টা হোৱা
তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে অতিৰ পাছত অন্ত হ’বই। সেয়েহে সকলো প্ৰকাৰৰ অস্থিৰতা অতিমাত্ৰাত হ’ব, পৰিয়ালতো থিকিন্দালি (মতানৈক্য) হ’ব, মনতো অনেক সমস্যা আহিব, ধনো তল-ওপৰ হ’ব। কিন্তু যি পিতাৰ সংগী হয়, সত্য হয় তেওঁৰ জবাবদিহি হৈছে পিতা। এনেকুৱা সময়ত মন পিতাৰ ফালে থাকিলে তেতিয়া নিৰ্ণয় শক্তিৰ দ্বাৰা সকলো অতিক্ৰম কৰিবা। সাক্ষী দৃষ্টা হৈ যোৱা তেতিয়া পিতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা সকলো পৰিস্থিতিক সহজে সমাধান কৰি ল’ব পাৰিবা।

স্লোগান: এতিয়া সকলো আলম্বন (আশ্ৰয়) এৰি ঘৰলৈ যাবলৈ প্ৰস্তুত হোৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!